

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

bestræbelserne for at udbygge forståelsen mellem folkene, som det må være demokratiets store mål at arbejde for.

Aksel Larsen: Det, der behandles her, foregives at være en ensidig dansk regeringserklæring, hvortil man søger folketingets godkendelse, en regeringserklæring angående det tyske mindretals rettigheder i Danmark, og det foregives, at dette ikke er nogen statstraktat mellem Danmark og Tyskland om mindretallenes rettigheder. Selvom man foregiver dette, kommer man ikke udenom, at der har været ført temmelig langstrakte forhandlinger, hvis forløb jeg ikke er bekendt med, og at der foreligger såvel en dansk som en tysk regeringserklæring, og at det øjensynlig er sådan, at den tyske forbundsregerings erklæring kun er afgivet på betingelse af, at der også bliver afgivet en tilsvarende og modsvarende dansk regeringserklæring. Når man erindrer sig dette, når man til overflod tænker på beskrivelser og fotografier af underskrivelsesceremonien i Bonn, som foregik efter de bedste eller dårligste mønstre, og som ikke helt kan undgå at få en til at tænke på en ceremoni, en tidligere dansk udenrigsminister deltog i i december 1941 i Berlin, når man tænker på alt dette, kan man ikke komme til andet resultat, end at det, man forlanger folketinget her skal godkende eller give sin tilslutning til, reelt er en statstraktat om mindretallenes rettigheder på begge sider af grænsen — det, man hidtil officielt fra dansk side har erklæret at man ikke fandt fornødent og under ingen omstændigheder ville inlade sig på.

Hvad den danske regeringserklæring, der her forelægges til folketingets godkendelse, angår, så består den af en række ganske kønne ord, men i sit første kapitel indeholder den en række påståede retsprincipper, som skal lægges til grund for behandlingen af det tysksindede mindretal i Danmark, men som, uanset at de er fastlagt i grundloven, absolut ikke praktiseres konsekvent i Danmark iøvrigt. Det er meget godt, at man her på det tålmodige papir fastslår, at i Danmark er der lighed for loven, ytrings- og pressefrihed, forsamlings- og foreningsfrihed, ret til frit at vælge erhverv og arbejdssted, ret til frit at danne

politiske partier og lige adgang til enhver offentlig stilling efter evner, egnethed og faglige kvalifikationer — d. v. s. at der med hensyn til embedsmænd, funktionærer og arbejdere i offentlig tjeneste ikke må gøres forskel mellem personer, der tilhører det tyske mindretal og andre statsborgere — og endelig ret til ligelig behandling, hvorefter ingen må forfordeles eller begunstiges på grund af sin afstamning, sit sprog, sin herkomst eller sine politiske anskuelser. Det er meget godt, at man fastslår, at dette er almindelige retsprincipper i Danmark, og det er selvfølgelig særdeles smukt, at man siger, at disse retsprincipper så sandelig også gælder for det tyske mindretal, men det ville være ønskeligt, om de gjaldt i Danmark i almindelighed, og det ved jo enhver, det ved også den højtærede stats- og udenrigsminister, ikke er tilfældet.

Det er jo sådan, at den bevægelse, eller hvad man skal kalde det, som internationalt er blevet karakteriseret med navnet Mac Carthyisme, har grebet over på dansk statsmyndighed og dansk administration, hvad der i allerhøjeste grad gør disse retsprincipper illusoriske ikke alene for mange kommunister, men for alle, som mistænkes for ikke at godkende den officielle, knæsatte danske udenrigspolitik, alle, som på nogen måde kan siges at være modstandere af Atlantpagten, eller som af den ene eller den anden grund er havnet i det politiske politis hemmelige kartoteker, hvis eksistens i sig selv er i strid med de retsprincipper, man udbasunerer i regeringserklæringen. Man må tillade mig at sige, at jeg ikke kan få så forfærdelig megen respekt for en regeringserklæring, som i sin almindelige del roser Danmark for at holde disse retsprincipper højt, når det i praksis er sådan, at de trædes under fode, og at regeringen og statsmyndighederne går i spidsen, når det gælder om at træde dem under fode. Det stiller os ikke mere forsonligt overfor regeringserklæringen, at man siger, at disse retsprincipper i det mindste skal gælde for tyskere.

Hvad angår det kapitel i regeringserklæringen, der mere konkret skal være møntet på det tysksindede mindretal i Danmark, siger det ikke noget nyt. Det siger intet andet end det, der hidtil har været gældende og hidtil har været praktiseret, og der er